

Solstein-Solsteinborg: Jeg har ikke kunnet være tilstede, da dette Lovforslag blev forhandlet første Gang her i Thinget, og jeg tør maasse derfor nu benytte Leiligheden til at bringe en særlig Tak til de Herrer Forslagsstillere, som have bragt det frem. Jeg tror, at det er en nyttig Lov og en Lov, som der er megen Anledning til at komme frem med, naar det her omhandlede Vildt i Jylland ikke skal imødegaa en fuldstændig Tilintetgjørelse. Hos os her paa Derne stiller Sagen sig jo ganske vist noget anderledes, men selv der vil Bestemmelser som de her foreslaaede for et Tidsrum af 3 Aar, være hensigtsmæssige og i alt Fald ikke kunne gjøre nogen Fortræd i nogen Henseende. Da jeg begjærede Ordet, var det for Mødet, og Sagen saae dengang en Del anderledes ud end nu, efterat nogle Forslag ere tilbagetagne og den ærede Indenrigsminister har udtalt sig. Jeg vil derfor kunne fatte mig en hel Del kortere end ellers. Der foreligger to Vndringsforslag, nemlig det under Nr. 1 og det under Nr. 2, hvis Hovedforsjtel er den, at Forslagsstillernes Vndringsforslag Nr. 1 holder paa det oprindelige, at sætte Fredningstiden fra 1ste Januar til 1ste Oktober, medens de Herrer, der have stillet Vndringsforslaget Nr. 2, gaa ud paa at begrænse den Indskrænkning, og allerede at aabne Jagten paa Hare den 12te September. Naar denne Lov skulde være gjældende for længere Tid, vilde jeg være enig med de to Herrer, der have stillet Vndringsforslaget Nr. 2, at det vilde være hensigtsmæssigt at blive staaende ved de gamle Bestemmelser; men da hele Looven kun gjælder i 3 Aar og er Noget, der undtagelsesvis føres frem for at tilveiebringe, om jeg tør bruge Ordet, en extraordinær Fredning af de her omhandlede Dyr, vil jeg meget bestemt tilraade at holde fast ved Forslagsstillernes oprindelige Løfte og oprindelige Forslag. Der er meget stor Forsjtel paa, om Hare blive fredede til den 12te September, eller om de blive fredede til den 1ste Oktober. Det er ganske vist, at det ikke gjør stor Forsjtel for mange Sagende — jeg siger ikke Jægere — thi enhver virkelig Jæger vil, naar han har Interesse for Jagten, sjelden skyde en Hare strax ved Begyndelsen af Jagttiden. Det gjør en Jagteier, der har et stort Jagtterritorium, næsten aldrig, fordi han holder formeget af sin Jagt og dens Velbeholdelse. Derimod er der en uendelig Mængde Sagende, der ikke have denne Interesse, men hvis Interesse kun gaar ud paa at fylde deres Jagtstasse, og for dem falder ganske vist Haren fra den 12te September, saasnart Jagten er aabnet. Men det er ganske sikkert, at naar Jagten aabnes den 12te September, blive disse Dyr udsatte for en ganske anden Forsjtel og Tilintetgjørelse, end om man venter til den 1ste Oktober. Imellem den 12te September og den 1ste Oktober ligger der 3 Uger, i hvilke de Harekillinger, der den 12te

September ere fuldfomne værgeløse og kunne tages med Henderne, af den Mængde Sagenses slet opbragne, saakaldte Hønselhunde tilintetgjøres ved at bides ihjel. Thi det er i Parentes bemærket altid et Bevis for, at Hunden er slet opbragen og ikke duer, men det er uundgaeligt, saaledes som Jagten drives her. Jeg vil derfor meget indstændig anbefale at blive staaende ved Forslagsstillernes første Henstilling, at begrænse Jagten til 1ste Oktober for Harens Vedkommende. Naar Sagen staa saaledes vil dermed bortfalde Vndringsforslaget Nr. 3. — Vndringsforslagene Nr. 4 og 5 ere tagne tilbage, og der staa saaledes kun tilbage til § 1 Vndringsforslaget Nr. 6. Jeg tør maasse bemærke her, at jeg har med stor Glæde set Vndringsforslagene Nr. 4 og 5 tagne tilbage, thi jeg betragter Naavildt som høist skadelige Dyr. Hos mig selv forfølger jeg dem uafladeligt ved enhver Sagt og søger at reducere dem saa yderligt som muligt. Derimod har jeg stor Sympathi for min Ven Næven, og det skulde være mig ret højt, naar han kunde smugles ind her ved Forslaget under Nr. 6; men jeg indrømmer, at det vilde være temmelig inkonsekvent at gjøre det, saamegen Sympathi jeg end har for Næven. Jeg freder selv om ham i en ganske overordentlig Grad, og jeg tror ikke, at der er den Nødvendighed, som det ærede Medlem har antaget, til at stille dette Vndringsforslag, ganske afset fra, at dette Vndringsforslag virkelig var en contradictio in adjecto, naar det føres ind i dette Lovforslag, det vil sige, for ikke at bruge et fremmed Ord, at der er en Modsigelse i det, man tilstræber, thi man kan ikke skabe en værre Fiende for Ugerhøns og Hare end Næven. Han er forøvrigt et af de nyttigste Dyr, vi have i Skovene. Men jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at hvor der er Trang til at frede Næven, vil Jagteieren eller Skovteieren, som jo i Reglen er Jagteier, være istand til at gjøre det. Jeg har Bevis paa det hos mig selv. Hos mig er Næven ganske vist, det indrømmer jeg uden Undseelse, en stor Plage for hele Omegnen, men han er en saa nyttig Arbejder i Skoven, at jeg foretrækker at faa al den Utilfredsahed og Utak for Næven, som jeg faar, for at have Gavn af ham, som jeg har i Skoven, og som dog besvære ikke nær strækker til. Der er navnlig taar givet et staaende Bevis for, i hvilken Grad Næven er et nyttigt Skovdyr; thi vi kunne ikke kalde ham et Husdyr. Den Stude, som taar er udvøet af Musene paa den unge Skovs Opvæxt, er ganske overordentlig stor, og det undrer mig, at der endnu ikke er fremkommet flere Udtalelser derom i de offentlige Blade og paa forskjellige Maade, end der er. Thi det høie Snelag og det milde Veir, vi havde i Begyndelsen af Vinteren, da Sneen faldt, som har givet mig Leilighed for Musene til at leve glimrende under Sneen, og ikke at være generede